

נד א מ"י פ"ב מהל'
מדיס הל' טו סמנ'
לאחר רמז טו"ש"ע י"ד סימן'
רמז ס"ט: טא:
נה ב מ"י ט"ז הל' טו
טו"ש"ע ט:

תורה אור השלם
(א) כל גדר וכל שבועת
אשר לענת נפש אישה
וקצתו וקצתו וקצתו
(ב) ואם תרשע תרשע
לה אישה מיום אל יום
ותקום את כל נדריה
או את כל אקריה אשר
עליה תקום אתם פי
הקדוש לה ביום וקצתו:
(בבב"ר ה' ד')

תוספות כתב יד
בתנ"י הפרת נדרים.
שאלמה חובה מיום שבע
אשה יעל אוחה:
א"ה"ק שפיר ונן ארוך:
ולאחמיר. שפיר ונן
קצר: מפר י"ז שבת
ויז שבת עד
שתחשך. שכל זה מיום
שבע נדר: עם חשכה.
סוף למלא שנה: מפר
עד שאת תחשך. יתרה
להפר עד שלח חשך:
שם י"א הפר
וחשכה. והגיע מלאה
אמר קרא מיום א"ל
ספר קרא מיום א"ל
יוב. פי מיום זה ליום
אחר דהיינו מנת אל פת:
ש"י גירי ובדיק. כלומר
משלה חייט ונדק. אם
מתקטע ומתיר, דסבר
פומחן מתקטע וא"ל
להחייט ולקטע פתח:
יתיר וקאריב. כלומר
יובק ועומד חייט מתקטע
דבר למלא חרטה מתיקטע
דסבר פומחן מתקטע ולא
טעין יושב כמו גרי דין:

ליקוטי רש"י
הפרת נדרים ב"ב
היום. עד שחשך ומו לא
ואפילו שבע סוף לחשיכה
(שבת ג' ד').

ומהדרין אין בעלמא דרשינן ק"ו. אלם דשאני הכא דלמח קרא
ואפקיה. ומקשו הכא א"כ דאי לאו קרא מודו רבנן לר"א בק"ו דדייה
מאי מהדרי ליה מנקה יוכיח דהא אינהו גופיהו מודו ליה אלם דקרא
קדשו ואיכא למימר דהכי אמרי ליה לא תחמוק נפשך למדמי דרשא

אין בעלמא דרשינן ק"ו ושאיני הכא דאמר קרא
(א) אישה יקמונו ואישה יפרנו (ב) את שבא לכלל
הקם בא לכלל הפר את שלא בא לכלל הקם
לא בא לכלל הפר: **מתני'** (א) הפרת נדרים
כל היום יש בדבר להקל ולהחמיר כיצד
נדרה בלילי שבת יפר בלילי שבת וביום
השבת עד שתחשך (ב) נדרה עם חשכה מפר
עד שלא תחשך שאם חשכה ולא הפר אינו
יכול להפר: **גמ'** תנאי (א) הפרת נדרים כל
היום (ב) רבי יוסי ב"ר יהודה ור"א בר שמעון
אמרו מעת לעת מאי מעמא דתנא קמא אמר
קרא (ב) ביום שמעו ורבנן מאי טעמיהו דכתיב
מיום אל יום ולת"ק הא כתיב מיום אל יום
איצטרך דאי ביום שמעו הוה אמינא ביממא
אין בלילי לא (ב) כתיב מיום אל יום ולמ"ד
מיום אל יום הא כתיב ביום שמעו איצטרך
דאי כתיב מיום אל יום הוה אמינא מחד
בשבא אחד בשבא ליפר לה כתיב ביום שמעו
א"ד שמעון בן פזי אריב"ל אין הלכה כאותו
הזוג לוי סבר למיעבד כהני תנאי א"ל רב
הכי אמר חביבי אין הלכה כאותו הזוג חייא בר
רב שדי גירא ובדיק רבה ב"ר הונא יתיב וקאים
תנן

מפר בלילי שבת וזוהי השבת עד שחשך והיינו להקל: נדרה עם
חשכה. שגדרה בשבת סמוך לחשכה מפר עד שלח חשך והיינו
להחמיר ובדין הוא דליתני אינו מפר אלם (לכשתחשך (א) כיון ולהחמיר קמיני אלם להכי מנח האי לישנא משום דשייך ביה טפי מאי דמוקים
מלתייהו שאם קודם חשכה לא הפר אינו יכול להפר דלשמיעין שיהי לישנא דמפירין נדרים בשבת אפילו שלא לזכור השבת לפי שזמנא
עובר שאם קודם חשכה לא הפר שז אינו יכול להפר: **גמ'** אמר קרא ביום שמעו. דמשמע יום השמיעה בלבד: **דכתיב מיום א"ל**
יוב. דמשמע מנת לעת שיעור שיש בין מחילת יום אחד למחילת יום אחר דהיינו עשרים וארבעה שעות: הוה אמינא ביממא אין בלילי לא.
דליתני יום הכי משמע: **בכתיב מיום א"ל** יוב. דמשמע מסוף יום שלפני שמיעה עד סוף יום של שמיעה דהיינו נדרה בתחילת הלילה שמפר הלילה
והיום עד סוף: **בזן** חד בשבא אחד בשבא. דהכי משמע קרא מיום שמיעה עד יום מולא זו: **בכתיב ביום שמעו**. דאינו מפר אלם יום
שמיעה וכיון שכן על כרחיך כי כתיב מיום אל יום אינו אלם ליתן שיעור ארבעה ועשרים שעות: **חביבי**, ר' חייא שהיה דודו של רב'
וק"ל הכי דהפרת נדרים כל היום ומו לא וקמחם מתני': **חייא בר רב שדי גירא ובדיק**. אגז גררל דרב מיימי הכא הא דחייא
בר רב שדי גירא ובדיק צעוד שהיה מתעסק לירות חליט היה צדק אדם הצג לפניו להמיר נדרו ושאלו אם מתקטע ומתיר דקסבר
פומחן בתרעה ומשום הכי לא היה נרץ עיון למנח פתח: **יתיר וקאים**. שלא היה מדקדק בדבר אלם עומד ויושב כמו שהיה מנדמן לו:
תנן

היום, א"ל ר' הכי אמר חביבי הלכה כאותו הזוג. ואפילו אי גרסיין א"ן הלכה כאותו הזוג. וכל הפסוקים גרסיין הכא חייא בר רב (יש לפרש כשהיה אשמו נדרה לא היה ממיר מיד אלם היה צורך לקבועה באלו
היה רוצה לקיים נדרה והיה זרק וכן במתל לזין כלל שיעור לה למחמיר קודם שיעור לאותו מקום: רבה בר רב הונא דהוה קאי. לידע מדת לל' לזין ט' למחמיר. אלם לפסוקים דגרסיין א"ן הלכה כאותו הזוג אין מקומו כאן אלם לקמן בעממין:

(א) ללילי ע"ה, (ב) שם
ק"ו, (ג) לקמן ע"ה,
(ד) לקמן ע"ה, שם ק"ו,
(ה) ע"ה חולין פ"ג,
(ו) תרי"ג שמיני פ"ד ט'
ה"ה, (ז) פסחים ד ע"א.

הנהרות וציונים
(א) [ומסתמא פ"ק ו'
ובשאלותיה סימן קלו
איתא הפרת נדרים כל
היום דכתיב רבי ר"י בר
יהודה ור"א בר"ש וכו'
(ג' ע"ה) צ"ל שהיה
הולך אחר הלילה:
(ש"ל, מהרש"ם):
(ג) נדרים ב"ב שיהא
(בבב"ר ה' ד) [צ"ל עד
שתחשך] (ג' ע"ה):
(ד) ע"ה שמיני ב"ב
ביאור: (א) ב"ב הקודמים
דנפסו כאן ויברורים
ההיינים לקמן ע"ה צ"ב
והרפסות במקומן:

פירוש הרא"ש
בתנ"י הפרת נדרים.
שאלמה חובה וחס ביום
שמעו אישה יעל אוחה:
כ"ל היום. עד שחשך:
יש בדבר ד"ה"ק
ולאחמיר. כלומר
פעמים מפר ונן קצר
ופעמים ונן מרובה, ול'
שם דברי להקל על
מ"ד מתל לנת: נדרה
בלילי שבת כו'. האי
דקטו בלילי שבת (היינו)
כלילי שבת ויום (א) דכתיב
והי ערב והי טוק יום
אחד (ב) (א) גמ' דכתיב
מיום א"ל יוב. פי מיום
זה ליום אחר דהיינו מנת
לנת: דאי בתיב מיום
א"ל יוב. דהוה לילה בלבד:
הוה אמינא מחד
בשבא אחד בשבא.
דמשמע מיום זה ליום אחר
ששמו כוס: אין הלכה
באותו הזוג. משום
דכתיב יתיר וקאריב
למיפק דלא כחומיה. או
משום דקרא כחומיה
דיקא דמתיב מיום אל יום.
יש פסוקים גרסיין הלכה
כאותו הזוג. משום
דכתיב שבת (דף ק"ו).
גרסיין והלכתם אחר
נדרים מנת לעת, ומתקטע
כבר למיעבד כי הני תנאי
קמא דכתיב דמתיב ומנח
קמא דכתיב דלמתיב כל